

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. R.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. K. V., advokátom so sídlom v P., proti žalovaným **1/ J. V.**, bývajúcemu v S., **2/ A. V.**, bývajúcej v S., zastúpeným JUDr. P. J., advokátom v T., **o neplatnosť kúpnej zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 137/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. septembra 2008 sp. zn. 12 Co 35/2008, rozhodol

### t a k t o :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 4. marca 2008 č. k. 7 C 137/2006-215 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z X., podľa ktorej odpredal ako predávajúci žalovaným ako kupujúcim rodinný dom súp. č. X., vrátane parc. č. X., obe nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie P., nachádzajúce sa v P. a určenia, že je výlučným vlastníkom týchto nehnuteľností. O trovách konania rozhodol tak, že zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť žalovaným trovy konania vo výške 3 722,53 € (112 145,-- Sk) do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. septembra 2008 sp. zn. 12 Co 35/2008 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovaným trovy odvolacieho konania vo výške 1 088,76 € (32 800,-- Sk) do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal včas dovolanie žalobca podľa § 237 písm. f) O.s.p. a žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa. Dovolanie odôvodnil § 241 ods. 2 písm. a) a c) O.s.p. Uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sudy nevykonali dokazovanie, ktoré navrhol písomným podaním zo 4. marca 2008 na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Ďalej namietal, že sudy oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili a vyvodili nesprávny právny záver.

Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu poukázali na § 236 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Uviedli, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému prípustné nie je. Navrhli preto Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 237 písm. f) O.s.p.).

Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalobca v dovolaní uviedol, že k odňatiu možnosti konať pred súdmi došlo nevykonaním ním navrhovaného dokazovania.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ ide o dôvod dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, tento dôvod môže byť odôvodnením dovolania taktiež len v prípade, ak je dovolanie prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože podľa názoru dovolacieho súdu, aj keď si žalovaní 1/, 2/ uplatnili náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúcich z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a vypracovanie písomného vyjadrenia) nešlo o vynaloženie trov potrebných

na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, keďže dovolanie je v danom prípade neprípustné, na čo aj samotní žalovaní poukázali.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 18. augusta 2010**

**JUDr. Eva Sakálová, v.r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová